

AVE MARIA

(Tự Truyện)

Ba giờ sáng, tôi vẫn còn chưa ngủ. Từ cái máy hát, tiếng trung hồ cầm vang lên không ngừng bản nhạc *Ave Maria* của Franz Schubert. Trước mặt, trên tường, là bức ảnh cô em gái út xinh đẹp, chìm sâu với cả chiếc tàu dưới lòng đại dương trong cuộc vượt biển tháng Giêng năm 1981.

Ngày xưa khi còn ở Sài Gòn, trong căn nhà màu gạch trên con đường Yên Đổ có nhiều bóng cây râm mát, *Ave Maria* thường được em tôi tấu lên hàng mỗi buổi chiều.

Tôi không hiểu do từ tâm sự nào mà một cô bé 16 tuổi lại có giọng đàn thiết tha đến dường tuyệt vọng trong bản nhạc đầy tính nã nê đau đớn? Tôi là chị cả, lớn hơn em nhiều tuổi. Khi em đang bước qua thời kỳ thiếu nữ, tôi thường vắng mặt ở nhà trong các cuộc lưu diễn xa. Có lẽ vì thế mà tôi chưa từng được em kể cho nghe tâm lòng riêng?

Tuy vậy, cứ hễ mỗi lần mỗi cánh giang hồ quay về tổ cũ, tôi nhớ rằng mình rất yêu thích hành động ngồi gục đầu nơi bàn viết, hai tay luồn trong tóc, đôi mắt nhắm hờ, lắng nghe *Ave Maria* vang lên từ mười ngón tay em mềm mại. Những âm thanh van nài quá đến khiến trái tim tôi lặng ngắt trong một nỗi niềm cảm thông sâu sắc. Thông cảm điều gì với em, cho đến tận bây giờ, đã mười mấy năm rồi trôi đi, tôi vẫn mang hoài trong tim sự hối tiếc mệnh mang rằng ngày ấy đã không một lần tạo cho em cơ hội chia sẻ cùng tôi.

Một buổi tối trời mưa, thời gian tháng 11/1975, sau cuộc rượu lang thang, Nguyễn đưa tôi về, dừng chiếc xe gắn máy gần nơi ngưỡng cửa. Bản nhạc *Ave Maria* vọng ra giữa trời đêm gió lạnh.

Nguyễn quay nhìn tôi, ánh nhìn sừng sốt.

Tôi cũng nghe trong hồn mình một nỗi lạ thường âm áp.

Tiếng dương cầm giống như tiếng ru mơ hồ từ Mẹ Maria trên những đón đau con người phải chịu mang trong cuộc sống. Bản nhạc làm tan biến tức thì mọi sự đảo điên giữa cái đầu tôi qua những chén rượu cay...

Mưa cứ rơi, ướt cả tóc tai quần áo.

Tôi và Nguyễn cứ ngồi trên xe, bốn bàn tay đan vào nhau, bất động. Ngọn đèn ủa vàng không đủ soi sáng con hẻm; nhưng giọng đàn em bay xa khỏi căn phòng ấm, tản mát ra ngoài đêm tối, chiếu ngời giữa trái tim tôi những luồng ánh sáng thần tiên.

*

* *

Hôm nay, trời Cali gió thật lạnh. Con gió bất thường của mùa Xuân đang đến. Cảnh vật trở nên ảm đạm, con đường im vắng, những ngôi nhà còn ngái ngủ, sao trên trời cũng dần nhạt phai đi.

Trước mặt tôi là một ly trà nóng. Gió càng lạnh càng thấy thêm trà. Nếu không uống trà, làm sao có thể thấy được sự xuất hiện của gió là điều thích thú?

Một đêm tôi thức thật khuya, tâm tư ngằn ngặt vì đã để quên trái tim mình đâu đó? Trái tim mà khi gục đầu lắng nghe *Ave Maria* thống khổ, tôi móc ra để trên bàn và quên không bỏ trở lại vào lồng ngực của mình.

Tôi cảm tưởng như đang bị chìm dần trong cái hồ Định Mệnh bất trắc. Người sắp chìm, muốn nói nhiều nhưng chưa đủ, chưa bao giờ đủ cả. Chỉ thấy đôi mắt người thân lệ hoen vì tuyệt vọng, dại đi.

Tôi nhìn ra ngoài trời, cố tìm một vì sao thật sáng để thấy lòng mình thật u tối. Trái tim nhói hơn những khi nghe tiếng khóc của cây *violon*. Ánh đèn chiếu trên mặt nhựa đường, vẽ thành những bóng hình kỳ quặc.

Lòng tôi đó, cũng dị hình như thế.

Ít ra tôi cũng vẫn còn có một đồng minh!

Đêm, ngồi nghe nỗi đau đi chậm vào hồn, khít khao, quán quýt. Tiếng trung hò cảm từ cái máy hát không ngớt vang lên.

Ave Maria, tôi thuộc lòng từ khi còn bé, nhưng trong đêm đoàn trường này, tôi ngẫu nhiên nó trên từng *note* nhỏ. Bản nhạc chứa đầy tâm thức, cười cợt hơn bao giờ hết. Cười, là vì tôi đã tìm đến với nó quá trễ trong một cứu vớt giúp đỡ khi đã kiệt lực.

Tôi kiệt lực thật. Chạy đuổi ai, chờ đợi ai, thương nhớ ai, từ bỏ ai... để rồi sau rốt chẳng được gì cả. Trong lòng vẫn chỉ là một nỗi bất an cùng cực.

Tôi nghĩ đến đứa em, đứa em với những nét “*tài hoa*” lộ phát từ khi còn rất trẻ. Tự hỏi, tại sao không chính là tôi đổi lấy cho em cái điều “*mệnh bạc*” bằng sự sống bị cướp đi quá sớm? Sao không phải là tôi gánh chịu giùm em sự đối diện với Tử Thần trên biển rộng mênh mông?

Bây giờ em ở đâu, trong khi tôi ngồi đây, giữa đêm khuya lạnh vắng, một mình trong vũng âm thanh thiết tha van nài cũ? Kỷ niệm buổi tối trời mưa cùng Nguyễn ngồi trên xe gắn máy, trong bóng tối lắng nghe tiếng đàn em, mồn một từng nét trở về hành hạ ký ức...

Và tôi thêm khóc, thật sự bằng mắt, bằng luôn cả trái tim ắp đầy thương nhớ. Nhưng, Franz Schubert đã khóc giùm tôi qua *Ave Maria* trọn cả đêm rồi!

Trần Thị Bông Giấy.

(Bài viết xong tháng 4/1996)

(Đọc lại tại San Jose, Cali. mùa đại dịch Vũ Hán, May 2020)

(Gửi Lý Quang Bình, Montréal, Canada, ngày xưa từng là bạn rất thân của đứa em gái).

[]

